

רע"פ 5719/17 - איתן כוכבי נגד עיריית בית שמש

בית המשפט העליון

רע"פ 5719/17

כבוד השופט ג' קרא
איתן כוכבי

לפני:
המבקש:

נגד

עיריית בית שמש

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בירושלים (כב' השופטת ח' מ' לומפ) מיום
3.7.2017 בע"פ 38926-03-17

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ח' מ' לומפ) בע"פ 38926-03-17 מיום 3.7.2017, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בבית שמש (כב' השופטת מ' אב-גנים ויינשטיין) בח"נ 38681-03-16 ובח"נ 38641-03-16 מיום 23.1.2017.

2. המבקש, קבלן שביצע עבודות בניין, הורשע לאחר ניהול הוכחות בגין שתי עבירות של השארת פסולת ברחוב ללא היתר (עבירה לפי סעיף 39(א) לחוק עזר לבית שמש (שמירת הסדר והניקיון), התשנ"ז - 1997; להלן: חוק העזר), וזאת לאחר שביקש להישפט בגין שני דוחות שקיבל. המחלוקת בין הצדדים התמצתה בשאלה האם שטח המעבר שבו הונחו שקי הפסולת, שהינו שטח פרטי, בא בגדר "רחוב", שבו רשאית העירייה לאכופ את חוק העזר. בית המשפט השלום השיב בחיוב על שאלה זו לאחר שהתרשם מהתמונות שהוצגו לפניו ופסק כי מדובר בשטח פתוח, המצוי בסמוך למדרכה ולמדרגות הגישה לבניין, אשר חוק העזר חל עליו, זאת בהתאם להלכה הפסוקה (רע"פ 6795/93 אגדי נ' מדינת ישראל (פ"ד מח(1) 705(1994); להלן: הלכת אגדי).

עמוד 1

בית המשפט המחוזי דחה, כאמור, את ערעורו של המבקש וקבע כי מן הבחינה העובדתית אין זה מעבר פרטי לדירותיו של המבקש בלבד אלא שטח פתוח שהציבור הרחב יכול לעבור בו ולפיכך, אף כי השטח מצוי בבעלותו של המבקש, חל עליו חוק העזר והרשות המקומית יכולה לפעול למניעת מפגעים בו.

3. המבקש חוזר על הטענות שהעלה בערכאות דלמטה, לרבות בקשתו לאבחן את עניינו מהלכת אגדי. לשיטתו, הלכת אגדי מתייחסת לאכסדרה או להמשך של מדרכה המיועדת למעבר לציבור כולו ולא לדרך ייחודית בשטח פרטי, כפי שהדבר בעניינו. לטענתו, אין לציבור זכות מעבר בשטח האמור, המשמש מעבר לשתי דירות בלבד, המצויות בבעלות ילדיו ואף בפועל אין הציבור עושה בו שימוש. לפיכך, משמעות החלטת בית המשפט המחוזי היא הרחבת תחולתה של הלכת אגדי ומטעם זה יש לקבל את בקשתו לרשות ערעור ולדון בה כערעור.

4. לאחר עיון בבקשה ובצרופותיה הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. על מנת לקבל רשות ערעור לאחר שעניינו נדון כבר בשתי ערכאות, על המבקש להראות כי בקשתו מעלה שאלה - משפטית או ציבורית - בעלת חשיבות כללית (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)) או שיש בעניינו אי-צדק מהותי או חשש לעיוות דין (רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.13)). המבקש לא הצביע על עילה כאמור.

5. למעשה, בבסיס הבקשה למתן רשות ערעור עומדת טענה עובדתית והיא כי השטח משמש מעבר לדירות ילדי המבקש בלבד (סעיף 12 לבקשה), טענה העומדת בסתירה לקביעות עובדתיות של שתי הערכאות הדיוניות. כך, בית המשפט המחוזי שהתרשם מהתמונות שהציג המבקש לפניו, קבע כי מדובר בשטח פתוח המיועד למעבר הציבור בסמוך למדרכה ולמדרגות הגישה לבניין וכי "ברוב שעות היום והלילה... ניתן לעבור דרך מעבר זה ולא רק כמעבר פרטי לדירות שבבעלות המערער" וכן כי "מדובר בשביל המצוי בסמיכות למדרכה בשכונת מגורים, לחניה, לרחבה פתוחה המכוסה בדשא, מעבר שהוא פתוח ללא גדר או שער, אשר כלל הציבור יכול לעבור בו, בין אם לדירותיו של המערער ובין אם על מנת להיכנס ולצאת מהרחבה המכוסה בדשא שהיא בבעלות משותפת של הדיירים" (סעיפים 17 - 18 לפסק דינו של בית המשפט קמא). וכך גם קביעה דומה בפסק דינו של בית משפט השלום (עמ' 13 ש' 14 - 17 לפסק הדין).

ואכן, התמונות שבדוחות מראות כי שקי פסולת הבניין הושארו בשטח רחב הצמוד לגדר הבניין מצדו האחד ולשביל פתוח, סמוך למדרכה ולמדרגות העולות לבניין וכן לרחבת הדשא המשותפת לדיירים, מצידו השני. השטח נחזה להיראות כשטח פתוח לציבור, הוא משתלב עם השטח הפתוח מעברו השני של השביל ומצוי באותו מישור עימו, מתחת למישור הכניסה לבניין, ובהיעדר גדר אין מניעה כי הציבור יעבור במקום.

6. לפיכך, קביעתו העובדתית של בית המשפט קמא סותרת את טענת המבקש לפיה נועד השטח לשימושם של דיירי הדירות שבבעלות ילדיו בלבד, טענה שעליה הוא מבסס את טענתו המשפטית לפיה בית המשפט קמא נתן פירוש מרחיב להלכת אגדי. הנכון הוא, כי בית המשפט התייחס למאפייני השטח כפי שעלו מהראיות שהוצגו לפניו ומשכך, נשמט הבסיס לטענתו המשפטית של המבקש בדבר הרחבת ההלכה.

7. אשר על כן, בקשת רשות הערעור נדחית.

ניתנה היום, כ"ו בתמוז התשע"ז (20.7.2017).

שׁוֹפֵט
